Ομιλία ΚΕ' εκφωνηθείσα την Κυριακή των Αγίων Πάντων (Άγιος Γρηγόριος Παλαμάς)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 9 Ιουνίου, 2017

(Ματθ. ι΄ 32-33, 37-38· ιθ΄ 27-30)

"*Θαυμαστὸς ὄντως ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ*".

Εἶναι στ' ἀλήθεια θαυμαστὸς ὁ Θεὸς στὰ ἔργα τῶν ἁγίων του. Ὅταν φέρη κανένας στὸ νοῦ του τοὺς ὑπεράνθρωπους ἀγῶνες τῶν μαρτύρων, πῶς μὲ τὴν ἀσθενικὴ σάρκα τους ντρόπιασαν τὸν ἰσχυρὸ στὸ κακό, πῶς δὲν εἶχαν συναίσθηση τῶν πόνων καὶ τῶν τραυμάτων καθὼς ἔρριχναν τὸ σῶμα τους σὲ ἀγῶνα μὲ τὴ φωτιά, μὲ τὸ ξίφος, μὲ τὰ διάφορα εἴδη θανατηφόρων βασανιστηρίων, ἀντιπαλεύοντας μὲ τὴν ὑπομονή. Ὅταν φέρη κανένας στὸ νοῦ ὅτι κομμάτιαζαν τὶς σάρκες τους, κι ἔσπαζαν τὶς κλειδώσεις τους, καὶ τσάκιζαν τὰ κόκκαλά τους, αὐτοὶ ὅμως φύλαγαν ἀκέραια, κι ἀπείραχτη κι ἀσάλευτη τὴ πίστη τους. Γι' αὐτὸ καὶ πῆραν χάρισμα τὴν ἀδιαφιλονίκητη σοφία τοῦ Πνεύματος καὶ τὴ δύναμη γιὰ θαύματα. Ὅταν ἀναλογιστῆ τὴν ὑπομονὴ τῶν ὁσίων, πῶς ὑπέφεραν θελληματικὰ σὰ νὰ ἦσαν ἀσώματοι τὶς πολυήμερες νηστεῖες, τὶς ἀγρυπνίες, τὶς διάφορες ἄλλες ταλαιπωρίες τοῦ σώματος, πῶς ἀντιστάθηκαν ὡς τὸ τέλος τὰ πονηρὰ πάθη, στὰ διάφορα εἴδη τῆς ἁμαρτίας, στὸν πόλεμο ποὺ διεξάγεται ἀοράτος μέσα μας, στὶς ἀρχὲς καὶ τὶς ἐξουσίες, στὶς πνευματικὲς δυνάμεις τῆς κακίας καὶ πῶς ὁ ἐξωτερικὸς ἄνθρωπος ἔλιωνε κι ἀφανιζόταν, ὁ ἐσωτερικὸς ὅμως ἄνθρωπος ἀνανεωνόταν καὶ θεοποιοῦνταν –καὶ γι' αὐτὸ τοὺς δόθηκε ἡ χάρη νὰ θεραπεύουν καὶ νὰ πραγματοποιοῦν ἔργα δυνάμεως. Ὅταν κανένας τὰ συλλογιστῆ αὐτὰ καὶ κάνη τὴ σκέψη ὅτι **αὐτὰ ξεπερνοῦν τὴν ἀνθρώπινη φύση, θαυμάζει καὶ δοξολογεῖ τὸ Θεό, ποὺ τοὺς ἔδωσε τόση χάρη καὶ δύναμη. Γιατὶ ἂν εἶχαν τὴν προαίρεση τὴν ἀγαθὴ καὶ πολὺ ὡραία, ὅμως χωρὶς τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ δὲ θὰ ἀποχτοῦσαν τὴ δύναμη νὰ γίνουν ὑπεράνθρωποι κι ἐνῶ ἦσαν ἄνθρωποι σωματικοὶ νὰ νικήσουν τὸν ἀσώματο ἐχθρό**.

Γι' αὐτὸ κι ὁ Προφήτης ποιητὴς τῶν ψαλμῶν εἶπε· «*ἀξιοθαύμαστος εἶναι ὁ Θεὸς σήμερα στοὺς ἁγίους του*» καὶ συνάμα πρόσθεσε «*αὐτὸς θὰ δώση δύναμη καὶ ἀντοχὴ*

στὸ λαό του». Ἐξετάστε μὲ σύνεση τὴ δύναμη τῶν προφητικῶν λόγων. Σ' ὅλο τὸ λαό του δίνει ὁ Θεὸς **δύναμη** καὶ **ἀντοχή**· **δὲν κάνει ὁ Θεὸς προσωποληψία**, θαυμάζεται ὅμως μόνο ἀνάμεσα στοὺς ἁγίους του. Καθὼς ὁ ἥλιος ἀπὸ ψηλὰ πλούσια σ' ὅλους σκορπᾶ τὶς ἀκτῖνες του, τὶς βλέπουν ὅμως μόνο ὅσοι ἔχουν μάτια καὶ μάλιστα ὄχι κλειστὰ καὶ χαίρονται καθαρὴ τὴ λάμψη, μόνο ἐπειδὴ μὲ καθαρὰ μάτια βλέπουν καλὰ καὶ δὲ θαμποξεχωρίζουν μονάχα ἀπὸ ἀρρώστεια ἢ ὁμίχλη ἢ κανένα ἐμπόδιο ποὺ μπῆκε μπροστά, ἔτσι κι **ὁ Θεὸς πλούσια δίνει ἀπὸ ψηλὰ τὴ βοήθειά του σ' ὅλους,** γιατὶ αὐτὸς εἶναι ἡ ἄπειρη σωστικὴ φωτιστικὴ **πηγὴ τῆς εὐσπλαχνίας καὶ τῆς καλωσύνης**. Κερδίζουν τὴ χάρη καὶ τὴ δύναμη ποὺ ἀκτινοβολεῖται γιὰ τὴν ἄσκηση καὶ τὴν ὁλοκλήρωση τῆς ἀρετῆς ἢ καὶ τὴν πραγματοποίηση τῶν θαυμάτων **ὄχι ὅλοι γενικὰ παρὰ ὅσοι ἔχουν καλὴ προαίρεση καὶ ἐκδηλώνουν μὲ ἔργα τὴν πίστη καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸ Θεό** . Κι ὅσοι ἀποστρέφονται τέλεια τὴν κακία καὶ κρατοῦν μὲ ἀσφάλεια τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ καὶ στρέφουν τὰ νοερὰ μάτια στὸ Χριστό, στὸν ἥλιο τῆς δικαιοσύνης. Ἐκεῖνος δὲν ἁπλώνει μόνο χέρι βοήθειας ἀόρατα σ' αὐτοὺς ποὺ ἀγωνίζονται ἀλλὰ καὶ μὲ τὶς προτροπὲς τοῦ Εὐαγγελίου σήμερα συνομιλεῖ αἰσθητὰ μαζί μας. Ὅποιος ὁμολογήση μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους τὸ ὄνομά μου θὰ ὁμολογήσω κι ἐγὼ μπροστὰ στὸν πατέρα μου στοὺς οὐρανούς. Βλέπετε ὅτι οὔτε ἐμεῖς μποροῦμε νὰ φανερώσωμε μὲ θάρρος τὴν πίστη μας στὸ Χριστὸ καὶ τὴν ὁμολογία μας χωρὶς τὴ δύναμη καὶ τὴ βοήθειά του, οὔτε καὶ ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς θὰ μιλήση φανερὰ γιὰ μᾶς στὴ μέλλουσα ζωή, γιὰ νὰ μᾶς συστήση καὶ νὰ μᾶς γνωρίση μὲ τὸν Πατέρα, χωρὶς νὰ πάρη ἀφορμὴ ἀπὸ μᾶς. Αὐτὸ θέλοντας νὰ τὸ φανερώση δὲν εἶπε, καθένας ποὺ θὰ μὲ ὁμολογήση μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ καθένας ποὺ θὰ ὁμολογήση στ' ὄνομά μου. Γιατὶ στ' ὀνομά του καὶ μὲ τὴ βοήθεια ἐκείνου μπορεῖ νὰ φανερώση θαρρετὰ τὴν εὐσέβειά του. Ἔτσι πάλι δὲν εἶπε, θὰ ὁμολογήσω κι ἐγὼ αὐτὸν ἀλλὰ στὸ ὄνομά του δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἀγαθὴ ἐμμονὴ καὶ καρτερία ἐκείνου ποὺ ὁμολογεῖ, ποὺ ἔδειξε γιὰ χάρη τῆς εὐσέβειας. Πρόσεξε τί λέει παρακάτω γι' αὐτοὺς ποὺ δείλιασαν καὶ πρόδωσαν τὴν εὐσέβεια. *Ὅποιος μὲ ἀρνηθῆ μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους θὰ τὸν ἀρνηθῶ κι ἐγὼ μπροστὰ στὸν πατέρα μου στοὺς οὐρανούς*. Δὲν εἶπε ἐδῶ ὅποιος ἀρνηθῆ στ' ὄνομά μου. Γιατὶ **ὅποιος ἀρνεῖται τὸ κάνει, ἀφοῦ στερηθῆ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ**. Καὶ **τὴ στερεῖται γιατὶ αὐτὸς πρῶτος ἐγκατέλειψε τὸ Θεό, ἐπειδὴ ἀγάπησε τὰ πρόσκαιρα καὶ τὰ γήϊνα περισσότερο ἀπὸ ὅσο τὰ οὐρνάνια καὶ αἰώνια ἀγαθὰ ποὺ ὑποσχέθηκε ὁ Θεός**. Ἔτσι πάλι καὶ ὁ Χριστὸς δὲ θὰ τὸν ἀρνηθῆ στ' ὄνομά του ἀλλὰ θὰ ἀρνηθῆ αὐτόν, γιατὶ δὲν βρῆκε τίποτα σ' αὐτὸν νὰ τὸ χρησιμοποιήσει σὰν ἐπιχείρημα. Γιατὶ ὅποιος ἔχει ἀγάπη στὸ Θεό, μένει στοὺς κόλπους τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Θεὸς σ' ἐκεῖνον, ὅπως λέει ὁ Θεὸς μένει σ' ἐκεῖνον, ὅπως λέει ὁ ἀγαπητὸς στὸ Χριστὸ Θεολόγος, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς μένει μέσα σ' ἐκεῖνον, ποὺ τὸν ἀγαπᾶ, κατὰ φυσικὸ λόγο μέσα στὸ Θεὸ κινεῖ τὴν ὁμολογία του αὐτὸς ποὺ ἀληθινὰ ἀγαπᾶ τὸ Θεό. Κι ἐπειδὴ κι αὐτὸς μένει μέσα στο Θεὸ κι ὁ Θεὸς θέτει τὴν ὁμολογία του γι' αὐτὴν μέσα σ' αὐτόν. Ἡ φράση τέλος «*γιὰ καθέναν ποὺ θὰ ὁμολογήση στ' ὄνομά μου, θὰ ὁμολογήσω στ' ὄνομά του κι ἐγὼ*» φανερώνει τὴν ἀδιάσπαστη ἑνότητα τοῦ Θεοῦ μ' ἐκείνους ποὺ ὁμολογοῦν, ἀπὸ τὴν ὁποία μένει μακριὰ στέκεται αὐτὸς ποὺ

ἀρνεῖται. Ἔτσι **οἱ θεϊκὲς ἀνταποδόσεις ἔχουν μέσα τους τὴ θεία δικαιοσύνη** καὶ ἐπιφέρονται κατάλληλα σύμφωνα μὲ μιὰ ἀρχὴ ὁμοιότητος.

Ἡ ὁμοιότητα λοιπὸν τῶν θείων ἐπιβραβεύσεων πρὸς αὐτὰ ποὺ τοῦ προσφέρομε εἶναι τέτοια. Ἐξετάστε καὶ τὴ διαφορὰ πρὸς τὰ ἄνω τῆς θείας ἀμοιβῆς γιὰ κείνους ποὺ τὸν ὁμολογοῦν μέσα στὸν ἑαυτό του. Κάθε ἅγιος σὰν δοῦλος τοῦ Θεοῦ ἔκαμε φανερὰ τὴν ὁμολογία μέσα στὸν πρόσκαιρο αὐτὸν βίο καὶ μπροστὰ σὲ θνητοὺς ἀνθρώπους ἤ γιὰ νὰ πῶ καλύτερα σ' ἕνα ἐλάχιστο σημεῖο τῆς ζωῆς αὐτῆς καὶ σὲ λίγους ὅπως εἶπα ἀνθρώπους. Ὁ Κύριος μας ὅμως Ἰησοῦς Χριστός, ἐπειδὴ εἶναι Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς θὰ μιλήση φανερὰ γι' αὐτοὺς μέσα στὸν αἰώνιο καὶ ἀκατάλυτο ἐκεῖνο κόσμο μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ Πατέρα, σὲ ἀγγέλους ποὺ στέκονται ὁλόγυρα, σὲ ἀρχαγγέλους, ὅλες τὶς δυνάμεις τοῦ οὐρανοῦ, κι ἐνῶ θὰ εἶναι παρόντες ὅλοι ἀπὸ τὸν Ἀδάμ ὡς τὴ συντέλεια τοῦ κόσμου. Ὅλοι θ' ἀναστηθοῦν καὶ θὰ σταθοῦν κοντὰ στὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ τότε, ἐνῶ θὰ εἶναι ὅλοι μπροστὰ κι ὅλοι θὰ βλέπουν, θὰ φωνάξη τὰ ὀνόματα καὶ θὰ δοξάση καὶ θὰ στεφανώση ἐκείνους ποὺ ἔδειξαν ὡς τὸ τέλος τὴν πίστη τους σ' αὐτόν. Γιατὶ πρέπει νὰ προσπαθήσω νὰ δείξω τοὺς οὐράνιους ἐκείνους στεφάνους, τὶς ὑπερβολικὲς ἐκεῖνες ἀμοιβὲς ποὺ μᾶς περιμένουν, ποὺ οὔτε μάτι σὰν τὸ δικό μας μπορεῖ νὰ δῆ, οὔτε αὐτὶ ν' ἀκούση, οὔτε νὰ σκεφθῆ; Ἀλλὰ**καὶ αὐτὰ ποὺ βλέπομε τώρα εἶναι τόσο ἀξιοθαύμαστα**. Ποιός λόγος μπορεῖ ν' ἀποκαλύψη τὴ δόξα ποὺ παρέχει ὁ Θεὸς στὰ λείψανα καὶ τὰ ὀστὰ τῶν ἁγίων, ποὺ παρατείνεται σ' ὅλο τὸ μάκρος τοῦ χρόνου, τὴν ἱερὴ εὐωδία ποὺ ἀναδίνεται ἀπ' αὐτὰ τὰ μύρα ποὺ ἀναβλύζουν, τὶς δωρεὰν θεραπεῖες, τὴ διενέργεια τῶν θαυμάτων, τὶς ποικίλες καὶ σωτήριες γιὰ μᾶς ἐμφανίσεις ποὺ γίνονται σ' αὐτά. Νὰ πῶ κάτι ἀπ' αὐτὰ ποὺ προσφέρονται σ' αὐτοὺς ἀπὸ μᾶς; Λίγο χρόνο, ὅπως εἶπα, κράτησε ἡ θαρρετὴ ὁμολογία τοῦ Θεοῦ ἀπὸ καθέναν ἀπὸ τοὺς ἁγίους καὶ μπροστὰ σὲ μερικοὺς ἄρχοντες καὶ βασιλεῖς· ἀνυμνοῦν ὅμως καὶ μεγαλύνουν τιμῶντας καὶ δοξάζοντας καὶ προσκυνῶνας ὄχι αὐτοὺς μονάχα καὶ τὶς εἰκόνες τους σὰ νὰ ἦσαν κύριοι καὶ παραπάνω ἀπὸ κύριοι καὶ βασιλεὶς οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες κι ὅλοι οἱ ὑπηκόοι προσπέφτοντας σ' αὐτοὺς μὲ τόση προθυμία καὶ χαρά, ὥστε νὰ εὔχεται κανεὶς νὰ τὸ κληρονομήσουν αὐτὸ καὶ στὰ παιδιὰ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο, σὰ μιὰ καλότυχη κληρονομία, ποὺ προξενεῖ τὴν πιὸ ψηλὴ εὐτυχία. Κι αὐτὸ εἶναι δεῖγμα καὶ ἐξοικόνιση καὶ σάμπως προανάκρουσμα τῆς δόξας ἐκείνης τῆς ἄρρητης ποὺ μᾶς περιμένει ποὺ καὶ τώρα τὴ χαίρονται τὰ πνεύματα τῶν δικαίων καὶ ποὺ θὰ τὴν ἐπιτύχουν μαζί μ' αὐτὰ καὶ τὰ σώματα ποὺ μαζὶ μὲ τὰ πνεύματα πέρασαν ὅλο τὸν ἀγῶνα τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὴ τὴν ὑπερβολὴ τῆς δόξας καὶ τῶν μελλοντικῶν ἀγαθῶν κάνοντας ἔνδειξη ὁ Κύριος στοὺς ἁγίους μαθητὰς καὶ ἀποστόλους ἀπὸ τὴ μιὰ εἶπε «*Ἀλήθεια σᾶς λέγω, σεῖς ποὺ μ' ἀκολουθήσατε, στὴν ὥρα τοῦ ξαναγεννημοῦ, ὅταν ὁ Γιὸς τοῦ ἀνθρώπου καθίση στὸν θρόνο τῆς δόξας του θὰ καθίσετε καὶ σεῖς σὲ δώδεκα θρόνους καὶ θὰ κρίνετε τὶς δώδεκα φυλὲς τοῦ Ἰσραήλ*». Καὶ σ' ὅλους πάλι γενικὰ ποὺ πιστεύουν. «*Καθένας ποὺ ἄφησε σπίτι ἤ ἀδελφὴ ἤ ἀδελφὲς ἤ πατέρα ἤ μάνα ἤ γυναῖκα ἤ παιδιὰ ἤ χωράφια γιὰ χάρη μου, θὰ λάβη ἑκατὸ φορὲς περισσότερο καὶ θὰ κληρονομήση ζωὴ*

παντοτινή. Κι ὅποιος ἀγαπᾶ τὸν πατέρα ἤ τὴ μάνα του περισσότερο ἀπὸ μένα δὲν εἶναι ἄξιός μου». Ἐπεῖδὴ ὁ Θεὸς καὶ Πατέρας ἔδωσε γιὰ χάρη μας τὸν Γιὸ του τὸν ἀγαπητὸ (καὶ ὁ ἴδιος ὁ Γιὸς τοῦ Θεοῦ ὁ μονογενὴς ἔδωσε τὴν ψυχή του γιὰ χάρη μας) ζητεῖ κι ἀπὸ μᾶς δίκαια ὅλους τοὺς συγγενεῖς μας νὰ μὴν λογαριάζωμε, ὅταν μᾶς ἐμποδίζουν στὴν εὐσέβεια καὶ τὸν εὐσεβῆ βίο. Καὶ τί λέγω τοὺς συγγενεῖς; Εἶναι δίκαιο καὶ ἀναγκαῖο νὰ προσφέρη καθένας τὴν ἴδια τὴν ψυχή του, ὅταν τὸ καλέση ἡ περίσταση, ἄν θέλη νὰ ἐπιτύχη τὴν παντοτινὴ ζωή, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ Γιὸς τοῦ Θεοῦ ἔδωσε γιὰ μᾶς τὴν ψυχή του. Γι' αὐτὸ λέει καὶ «*ὅποιος δὲν παίρνει τὸ σταυρό του καὶ δὲν μ' ἀκολουθεῖ δὲν εἶναι ἄξιος μου*». **Σταυρὸς λοιπὸν εἶναι καὶ τὸ νὰ σταυρώση κανεὶς τὴ σάρκα μὲ τὰ πάθη καὶ τὶς ἐπιθυμίες**.

Ὅταν λοιπὸν εἶναι περίοδος εἰρήνης, νεκρώνει μὲ τὴν ἀρετὴ ὁ ἄνθρωπος τὰ κακὰ πάθη καὶ τὶς ἐπιθυμίες καὶ σηκώνοντας ἔτσι τὸ σταυρὸ του ἀκολουθεῖ τὸν Κύριο. Ὅταν πάλι εἶναι περίοδος διωγμοῦ, περιφρονῶντας καὶ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ καὶ παραδίδοντας τὴν ψυχὴ του γιὰ χάρη τῆς εὐσέβειας, σηκώνει ἔτσι τὸ σταυρό του καὶ ἀκολουθεῖ τὸν Κύριο καὶ ἔτσι κληρονομεῖ τὴν παντοτινὴ ζωή. Ὅποιος εὕρη τὴν ψυχὴ του λέει θὰ τὴ χάση, κι αὐτὸς ποὺ ἔχασε τὴν ψυχή του γιὰ μένα θὰ τὴν εὕρη. Τί σημαίνει αὐτό; Ὅποιος ἔχασε τὴν ψυχή του θὰ τὴν εὕρη; Ὁ ἄνθρωπος εἶναι διπλός, ὁ ἔξω, δηλαδὴ τὸ σῶμα καὶ ὁ μέσα μας ἄνθρωπος δηλ. ἡ ψυχή. Ὅποιος λοιπὸν παραδώση σὲ θάνατο τὸν ἑαυτό του ὡς πρὸς τὸν ἔξω ἄνθρωπο χάνει τὴν ψυχή του ποὺ χωρίζεται ἀπ' αὐτόν. Αὐτὸς λοιπὸν ποὺ χάνει τὴν ψυχή του γιὰ χάρη τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, αὐτὸς πραγματικὰ θὰ τὴν εὕρη, ἀφοῦ τῆς χαρίση ζωὴ οὐράνια καὶ παντοτινὴ καὶ τέτοια θὰ τὴν πάρη κατὰ τὴν ἀνάσταση καὶ τέτοιος θὰ γίνη κι αὐτὸς κατὰ τὸ σῶμα ἐξ αἰτίας της, οὐράνιος κι αἰώνιος. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὰ εἶναι δύσκολα καὶ μεγάλα καὶ γιὰ τοὺς τέλειους μόνο καὶ γιὰ νὰ πῶ ἔτσι, ἀποστολικά, νὰ σταυρώσης δηλ. τὴ σάρκα μὲ τὰ πάθη καὶ τὶς ἐπιθυμίες, νὰ εἶσαι ἕτοιμος γιὰ τὴν ἐσχάτη περιφρόνηση καὶ τὸν πιὸ ἐπονείδιστο θάνατο γιὰ χάρη τοῦ καλοῦ, νὰ χάσης τὴν ψυχή σου γιὰ χάρη τοῦ Εὐαγγελίου, αὐτὰ ποὺ στὴ συνέχεια λέει ὁ Κύριος εἶναι **γιὰ νὰ ἐνθαρρυνθοῦν οἱ πιὸ ἀτελεῖς** ποὺ τόσο ὑπεράνθρωπα ἀγωνίζονται· «*αὐτὸς ποὺ δέχεται ἐσᾶς*» δηλαδὴ τοὺς ἀποστόλους καὶ τοὺς ὕστερ' ἀπ' αὐτοὺς Πατέρες καὶ δασκάλους τῆς εὐσεβείας *δέχεται καὶ ἐμένα κι ὅποιος δέχεται ἐμένα, δέχεται ἐκεῖνον ποὺ μ' ἔστειλε*.

Γιὰ τοὺς τέλειους ἐκείνους ἀπὸ δῶ ἑτοιμάζει ὑποδοχή, **σ' ὅσους δὲν εἶναι τέλειοι παρέχει τὴ σωτηρία**, ἐπειδὴ ὑποδέχονται ἐκείνους. Βλέπεις πόσο μεγάλος εἶναι κι ὁ μισθὸς γι' αὐτοὺς ποὺ δέχονται ὅσους ζοῦν κατὰ Θεὸ κι ὅσους διδάσκουν τὴν ἀλήθεια. Γιατὶ ὅποιος τοὺς δέχεται αὐτοὺς δέχεται τὸν Πατέρα καὶ τὸ Γιό. **Πῶς λοιπὸν πρέπει νὰ τοὺς δεχώμαστε αὐτούς;** Ὄχι μόνο νὰ τοὺς φιλοξενοῦμε καὶ

νὰ τοὺς ἀναπαύωμε ἀλλὰ καὶ **νὰ τοὺς ἀκοῦμε**. Γι' αὐτὸ σ' ἄλλο σημεῖο θέλοντας νὰ φοβίση ἐκείνους ποὺ τοὺς ἀψηφοῦν, ἔλεγε στοὺς μαθητές του. «*Ὅποιος σᾶς ἀψηφᾶ, ἀψηφᾶ ἐμένα κι ὅποιος ἀψηφᾶ ἐμένα ἀψηφᾶ ἐκεῖνον ποὺ μ'ἔστειλε*». Ἀλλὰ κι αὐτὸς ποὺ φιλοξενεῖ μόνο κι ἀναπαύει τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ, ἄν αὐτὸ τὸ κάμη γιὰ τὸ Θεό, θὰ πάρη μισθὸ πολύ. Αὐτὸ φανερώνοντας ὁ Κύριος ἔλεγε· «*Ὅποιος δέχεται προφήτη ὡς προφήτη θὰ πάρη μισθό προφήτου κι ὅποιος δέχεται δίκαιο ὡς δίκαιο θὰ λάβη δικαίου μισθό*». Πῶς θὰ πάρη μισθὸ προφήτου καὶ μισθὸ δικαίου; Ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος **τὸ δικὸ τους περίσσευμα θ' ἀναπληρώση τὸ ὑστέρημα τὸ δικό μας**. Κι ὅποιος τὸν δίκαιο σὰ δίκαιο δέχεται κι ἀναπαύει κι ἄν δὲν προσφέρη μ' ἀφθονία ἀλλὰ δώση μικροπράγματα, θὰ κερδίση τὰ μεγάλα. Ὅποιος ποτίση ἕνα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς μικροὺς ἕνα ποτήρι νερὸ στ' ὄνομα μαθητοῦ, σᾶς βεβαιώνω ὅτι δὲ θὰ χάση τὸ μισθό του. Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια καὶ τὶς ἐντολὲς δὲν φροντίζει μόνο γιὰ τοὺς δικαίους καὶ τοὺς μαθητὰς ἀλλὰ πολὺ περισσότερο γιὰ αὐτοὺς ποὺ τοὺς δέχονταν. Ἂν φρόντιζε μόνο γι' αὐτούς, θὰ συνιστοῦσε τὴν ὑποδοχή τους μόνο καὶ θὰ ζητοῦσε τὴν ὑποδοχὴ μονάχα ἐκείνων καὶ τὴν ἀνάπαυση, ὅπως καὶ νὰ ἦταν. Τώρα ὅμως μὲ τὴν προσθήκη, σὲ ὄνομα προφήτου καὶ μαθητοῦ καὶ δικαίου δείχνει ὅτι φροντίζει περισσότερο αὐτοὺς ποὺ δέχονται θέλοντας ν' ἀλλάξη τὴν ἀντίληψή τους στὸ καλύτερο, ὥστε μὲ τὴν ἀρετὴ ν' ἀκολουθήση καὶ ὁ μισθός τους. **Ἡ Ἐκκλησία λοιπὸν τοῦ Χριστοῦ τιμῶντας μετὰ τὸν θάνατο αὐτοὺς ποὺ ἔζησαν ἀληθινὰ κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ὅλο τὸ χρόνο μνημονεύει κάθε μέρα αὐτοὺς ποὺ τὴ μέρα ἐκείνη ἔφυγαν ἀπὸ δῶ, καὶ τοὺς ἁγίους ποὺ ἀποδήμησαν ἀπὸ τὴν ζωὴ αὐτὴ τὴ σημαδεμένη μὲ τὸ θάνατο**. Καὶ **φέρνει μπροστὰ στὰ μάτια μας τὴ ζωὴ καθενὸς γιὰ δική μας ὠφέλεια** καὶ παρουσιάζει τὸ τέλος τους, εἴτε ἦταν εἰρηνικὸ εἴτε ἔκλεισε ἡ ζωή του μὲ τὴ σφραγίδα τοῦ μαρτυρίου. Καὶ τώρα μετὰ τὴ Πεντηκοστή, ἀφοῦ ὅλους μαζί μᾶς συγκέντρωσε, τοὺς κάμνει κοινὰ ἔπαινο, ὄχι μόνο ἐπειδὴ ὅλοι εἶναι ἑνωμένοι μεταξὺ τους κι εἶναι ἕνας κατὰ τὴν εὐχὴ τοῦ Κυρίου. «*Δῶσε σ' αὐτοὺς, λέει πρὸς τὸν Πατέρα στὸ Εὐαγγέλιο ὁ Κύριος, δῶσε τους νὰ εἶναι ὅλοι ἕνα, ὅπως ἐγώ, Πατέρα, μὲ σένα καὶ σὺ μέ μένα ἔτσι κι αὐτοὶ νὰ εἶναι ἑνωμένοι μαζί μας ἀληθινά*».

Δὲν ἀποδίδει λοιπὸν σ' ὅλους αὐτοὺς ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ τὸν κοινὸ ὕμνο μόνο γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἀλλὰ καὶ γιατὶ σπεύδει ἔτσι μὲ τὴν ἁγία Τεσσαρακοστὴ κι ἔπειτα τὴν Πεντηκοστὴ νὰ φανέρωση καὶ ν' ἀνυμνήση ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ. Ἀφοῦ λοιπὸν ὅλα τὰ ἐφανέρωσε, ὅπως γνωρίζετε, πῶς στὴν ἀρχὴ ἔγινε ἀπὸ τὸ Θεὸ ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος· πῶς ὁ Ἀδὰμ διώχτηκε ἀπὸ τὸν παράδεισο καὶ τὸ Θεό· πῶς ὁ παλαιὸς λαὸς δέχτηκε τὴν κλήση τοῦ Θεοῦ· πῶς κι αὐτοὶ μὲ τὶς παραβάσεις τους ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὴν οἰκειότητά τους μὲ τὸ Θεό· πῶς ὁ μονογενὴς Γιὸς τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ἔκλινε τοὺς οὐρανοὺς κατέβηκε σ' ἐμᾶς κι ἀφοῦ ἔπραξε θαυμάσια, καὶ ἐδίδαξε κήρυγμα σωτηρίας, ἔπαθε καὶ πέθανε γιὰ μᾶς σὰν ἄνθρωπος θάφτηκε ἀλλὰ καὶ σὰ Θεὸς ἀναστήθηκε σὲ τρεῖς μέρες καὶ στοὺς οὐρανοὺς ἀπ' ὅπου κατέβηκε ὕστερα

ξαναγύρισε καὶ καθίζοντας στὰ δεξιὰ τοῦ Πατέρα ἔστειλε ἀπὸ κεῖ τὸ Πανάγιο Πνεῦμα. Ἀφοῦ λοιπὸν ὅλα αὐτὰ τὰ ὕμνησε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ τώρα κι ἐκεῖνο ποὺ ἔλειπε προσθέτοντας καὶ παρουσιάζοντας, πόσο πολλοὺς δηλαδὴ καὶ ὡραίους καρποὺς μάζεψε γιὰ νὰ ζήσουν αἰώνια ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου μας καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ δύναμη τοῦ παναγίου Πνεύματος, ὅλων μαζί τῶν ἁγίων κάμνει τὸ μνημόσυνο καὶ σ' ὅλους τὸν ὕμνο καὶ τὴν τιμὴ ἀποδίδει σήμερα.

Ἂς τιμήσωμε λοιπὸν κι ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, τοὺς ἁγίους τοῦ Θεοῦ. Καὶ **θὰ τοὺς τιμήσωμε πῶς;** Ἂν κατὰ τὸ παράδειγμα ἐκείνων καθαρίσωμε τοὺς ἑαυτούς μας ἀπὸ κάθε μόλυσμα σαρκικὸ καὶ πνευματικὸ κι ἂς ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ τὶς κακίες προχωρῶντας πρὸς τὴν ἁγιότητα μὲ τὴν ἀποχὴ ἀπ' αὐτές. Ἂν ἐμποδίσωμε τὴ γλῶσσα μας ἀπὸ τὸν ὅρκο καὶ τὴν ἐπιορκία, ἀπὸ τὴ φλυαρία καὶ ὑβρεολογία καὶ τὰ χείλη μας ἀπὸ τὸ ψεῦδος καὶ τὴ συκοφαντία κι ἔτσι τοὺς προσφέρομε τὸν ἔπαινο. Ἂν δὲν καθαρίσωμε ἔτσι τὸν ἑαυτό μας, δίκαια θ' ἀκούσωμε ὁ καθένας μας ἀπ' αὐτοὺς ἐκεῖνα τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἁμαρτωλό. Πῶς τολμᾶς νὰ φέρνης στὴ μνήμη σου καὶ νὰ ἀναφέρης μὲ τὴ γλῶσσα σου ἀκόμα κι αὐτὰ τὰ ὀνόματα τῶν ἁγίων καὶ νὰ διηγῆσαι τὴ συμπεριφορά τους γεμάτη ἀπὸ κάθε ἀρετὴ καὶ καθαρότητα. Ἐνῶ ἐσὺ ἐμίσησες τὸν ἐνάρετο βίο καὶ πέταξες μακρυά σου τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Ἂν ἔβλεπες κλέφτη, τὸν βοηθοῦσες καὶ ἔπαιρνες τὸ μερίδιο μὲ τὸ μοιχό. Τὸ στόμα σου ξεχείλισε ἀπὸ κακία κι ἡ γλῶσσα ὕφανε δολιότητες. Καθόσουν κάπου καὶ καταλαλοῦσες τὸν ἀδελφό σου, ἔστηνες παγίδα στὸν γιὸ τῆς μητέρας σου. Ἀπὸ τέτοια στόματα, ἀδελφοί μου, οὔτε ὁ Θεὸς οὔτε οἱ ἅγιοί του δέχονται ὕμνο. **Ἂν καθένας ἀπὸ μᾶς, ἂν ἀγγίξη κάτι ἀκάθαρτο μὲ τὸ χέρι του, δὲ θέλη νὰ τὸ χρησιμοποιήση, ἂν δὲν τὸ πλύνη πρῶτα, πῶς ὁ Θεὸς θὰ δεχτῆ ὅ,τι προσφέρωμε ἀπὸ σῶμα καὶ στόμα ἀκάθαρτα, ἂν δὲν καθαρίσωμε πρῶτα τὸν ἑαυτό μας;** Πολὺ πιὸ σχαμένη ἀπὸ τὴν ἀκαθαρσία ἡ ἁμαρτία, ὁ δόλος, τὸ ψεῦδος, ὁ φθόνος, τὸ μῖσος, ἡ πλεονεξία, ἡ προδοσία, οἱ αἰσχροὶ διαλογισμοὶ καὶ λόγοι καὶ οἱ ἀκαθάρατες πράξεις ποὺ τὰ ἀκολουθοῦν. Καὶ **πῶς καθαρίζεται πάλι ἐκεῖνος ποὺ πέφτει σ' αὐτά; Μὲ τὴ μετάνοια, τὴν ἐξομολόγηση, τὴν ἀγαθοεργία, μὲ τὴ συνεχῆ δέηση πρὸς τὸ Θεό**.

Ὅταν λοιπὸν στὶς μνῆμες τῶν ἁγίων ποὺ ἑορτάζομε, σχολάζομε ἀπὸ τὴν τέχνη καὶ τὸ ἐπάγγελμά μας καθένας, αὐτὰ ἂς εἶναι ἡ σκέψη μας, πῶς νὰ ἀπομακρυνθοῦμε καὶ νὰ ἐλευθερωθοῦμε ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες μας. Ἂν ὅμως καὶ τότε ἀκόμη περιπαίζωμε τὶς ψυχές μας κι ἀδιαφοροῦμε καὶ μεθοῦμε, πῶς λέμε ὅτι ἑορτάζουμε τοὺς ἁγίους, ἀφοῦ διώχνουμε ἀπὸ τὴν ἡμέρα τὴν ἁγιότητα; Ἄλλα ἂς μὴ γιορτάζωμε ἔτσι, ἀδελφοί μου, παρακαλῶ. Ἂς φέρνωμε τὰ σώματα καὶ τὶς ψυχὲς στὸ Θεὸ ἔτσι ὅπως τὰ θέλει καὶ μάλιστα τὶς γιορτινὲς αὐτὲς ἡμέρες κι ἔτσι μὲ τὴ μεσίτευση τῶν ἁγίων νὰ λάβωμε

μέρος κι ἐμεῖς στὴν πανήγυρη καὶ στὴν ἀπέραντη ἐκείνη εὐφορσύνη. Μακάρι ὅλοι μας νὰ τὴν ἀπολαύσωμε μὲ τὴ χάρη καὶ τὴ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Σ' αὐτὸν ἀξίζει ἡ δόξα μὲ τὸν ἄναρχο Πατέρα του καὶ τὸ Πανάγιο καὶ ζωοποιὸ Πνεῦμα καὶ τώρα καὶ στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν.

(Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονυσίου "Πατερικὸν Κυριακοδρόμιον", Τόμος Δεύτερος, Ἀθῆναι 1969, σελ.104-113)

(Πηγή ηλ. κειμένου: kirigmata.blogspot.gr*)*